TEISINGUMO TEISMO (šeštoji kolegija) NUTARTIS

2016 m. spalio 12 d.* [1]

(2016 m. gruodžio 15 d. nutartimi ištaisyta nutartis)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Teisingumo Teismo procedūros reglamento 99 straipsnis — Vartojimo kredito sutartys — Direktyva 2008/48/EB — Nekilnojamojo turto kredito sutartis — Kintamųjų palūkanų norma — Kreditoriaus pareigos — Nacionalinės teisės aktas, taikomas jo įsigaliojimo metu galiojančioms sutartims — Direktyvos 2008/48 netaikymas“

Sujungtose bylose C-511/15 ir C-512/15

dėl 2015 m. rugsėjo 15 d. *Prekršajni sud u Bjelovaru* (Bjelovaro baudžiamųjų bylų teismas, Kroatija) sprendimais, kuriuos Teisingumo Teismas gavo 2015 m. rugsėjo 25 d., pagal SESV 267 straipsnį pateiktų prašymų priimti prejudicinį sprendimą bylose

Renata Horžić (C-511/15),

Siniša Pušić (C-512/15)

prieš

Privredna banka Zagreb d.d.,

Božo Prka

TEISINGUMO TEISMAS (šeštoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas E. Regan (pranešėjas), teisėjai J.-C. Bonichot ir A. Arabadjiev,

generalinė advokatė E. Sharpston,

kancleris A. Calot Escobar,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— Kroatijos Respublikos, atstovaujamos A. Metelko-Zgombić,

— Čekijos Respublikos, atstovaujamos M. Smolek ir J. Vláčil,

— Europos Komisijos, atstovaujamos G. Goddin ir M. Mataija,

* Proceso kalba: kroatų.

1 — Šios nutarties rezoliucinėje dalyje po pirminio paskelbimo padarytas lingvistinis pakeitimas.

išklausęs generalinę advokatę ir nusprendęs priimti sprendimą motyvuota nutartimi pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 99 straipsnį,

priima šią

Nutartį

1 [Ištaisyta 2016 m. gruodžio 15 d. nutartimi] Prašymai priimti prejudicinį sprendimą pateikti dėl 2008 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2008/48/EB dėl vartojimo kredito sutarčių ir panaikinančios Tarybos direktyvą 87/102/EEB (OL L 133, 2008, p. 66, klaidų ištaisymai OL L 207, 2009, p. 14, OL L 199, 2010, p. 40) 23 straipsnio ir 30 straipsnio 1 dalies išaiškinimo.

2 Šie prašymai pateikti nagrinėjant baudžiamąsias bylas, kurios buvo iškeltos Renata Horžić ir Siniša Pušić, pareiškusių civilinius ieškinius, pateikus skundą dėl tariamo *Privredna banka Zagreb d.d.* ir šios bendrovės vadovo Božo Prka (toliau kartu – kaltinamieji) tam tikrų pareigų, susijusių su vartojimo kreditu, nevykdymo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Direktyvos 2008/48 9 ir 10 konstatuojamosiose dalyse nurodyta:

„(9) Būtinas visiškas suderinimas, siekiant užtikrinti, kad visi [Sąjungos] vartotojai naudotųsi aukštu ir vienodu jų interesų apsaugos lygiu, ir siekiant sukurti tikrą vidaus rinką. Todėl valstybėms narėms neturėtų būti leidžiama toliau taikyti arba priimti kitokias, nei nustatyta šioje direktyvoje, nacionalines nuostatas. Tačiau toks apribojimas turėtų būti taikomas tik pagal šią direktyvą suderintoms nuostatoms. Kai tokių suderintų nuostatų nėra, valstybė[m]s narėms turėtų būti leidžiama toliau taikyti arba priimti nacionalinės teisės aktus. <...>

(10) Šioje direktyvoje pateiktose sąvokų apibrėžtyse nustatyta derinimo sritis. Todėl valstybių narių pareiga įgyvendinti šios direktyvos nuostatas turėtų būti apribota jos taikymo sritimi, kaip nustatyta šiose sąvokų apibrėžtyse. Tačiau ši direktyva neturėtų trukdyti valstybėms narėms, laikantis [Sąjungos] teisės, taikyti šios direktyvos nuostatas srityse, kurios nepatenka į jos taikymo sritį. Tokiu būdu valstybė narė galėtų toliau taikyti galiojančius nacionalinės teisės aktus arba priimti šios direktyvos nuostatas ar tam tikras jos nuostatas atitinkančius naujus teisės aktus dėl kreditų sutarčių, nepatenkančių į šios direktyvos taikymo sritį <...>“

4 Šios direktyvos 14 konstatuojamoji dalis suformuluota taip:

„Ši direktyva neturėtų būti taikoma kredito sutartims, pagal kurias suteikiamas kreditas užtikrinamas nekilnojamuoju turtu. Tokios rūšies kreditas yra labai specifinio pobūdžio. Į šios direktyvos taikymo sritį taip pat neturėtų būti įtrauktos kredito sutartys, kurių tikslas – finansuoti nuosavybės teisių į žemę arba esamus ar planuojamus statyti pastatus įgijimą ar išlaikymą. <...>“

5 Minėtos direktyvos 2 straipsnyje „Taikymo sritis“ nustatyta:

„1. Ši direktyva taikoma kredito sutartims.

2. Ši direktyva netaikoma:

<...>

b) kredito sutartims, kurių tikslas – įgyti arba išlaikyti nuosavybės teises į žemę arba į esamą ar planuojamą statyti pastatą;

<...>“

6 Tos pačios direktyvos 11 straipsnyje „Informavimas apie kredito palūkanų normą“ nurodyta:

„1. Kai taikoma, vartotojas popieriuje arba kitoje patvarioje laikmenoje pateikiamu pranešimu informuojamas apie kredito palūkanų normos bet kuriuos pasikeitimus; informacija pateikiama iki kredito palūkanų normos pakeitimo įsigaliojimo. Informacijoje nurodoma mokėjimų suma įsigaliojus naujai kredito palūkanų normai ir, jei keičiasi mokėjimų skaičius ir periodiškumas, pateikiami atitinkami duomenys.

2. Tačiau šalys kredito sutartyje gali susitarti, kad 1 dalyje nurodyta informacija vartotojui periodiškai pateikiama tais atvejais, kai kredito palūkanų norma keičiasi dėl orientacinės normos pakeitimo, o naujoji orientacinė norma viešai paskelbiama tinkamomis priemonėmis ir informaciją apie naująją orientacinę normą taip pat galima gauti kreditoriaus patalpose.“

7 Direktyvos 2008/48 22 straipsnio „Suderinimas ir šios direktyvos privalomas pobūdis“ 1 dalyje nustatyta:

„Kadangi šioje direktyvoje pateikiamos suderintos nuostatos, valstybės narės negali toliau taikyti arba priimti savo nacionalinės teisės aktų nuostatų, besiskiriančių nuo nustatytų šioje direktyvoje“.

8 Šios direktyvos 23 straipsnyje „Sankcijos“ numatyta:

„Valstybės narės nustato taisykles dėl sankcijų, taikomų už pagal šią direktyvą priimtų nacionalinių nuostatų pažeidimus, ir imasi visų priemonių, būtinų užtikrinti, kad jos būtų įgyvendinamos. Numatytos sankcijos turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios“.

9 Minėtos direktyvos 30 straipsnyje „Pereinamojo laikotarpio priemonės“ numatyta:

„1. Ši direktyva netaikoma kredito sutartims, sudarytoms iki nacionalinių įgyvendinimo priemonių įsigaliojimo dienos.

2. Tačiau valstybės narės užtikrina, kad 11 [straipsnis] <...> būtų [taikomas] taip pat ir neterminuotoms kredito sutartims, sudarytoms iki nacionalinių įgyvendinimo priemonių įsigaliojimo dienos [galiojusioms nacionalinių įgyvendinimo priemonių įsigaliojimo dieną].“

Kroatijos teisė

10 *Zakon o potrošačkom kreditiranju* (Vartojimo kredito įstatymas) (*Narodne novine*, Nr. 75/09), kuris įsigaliojo 2010 m. sausio 1 d., siekiama į nacionalinę teisę perkelti Direktyvos 2008/48 nuostatas.

11 Šio įstatymo 3 straipsnyje išvardijamos kredito sutarčių rūšys, kurioms jis netaikomas; tarp jų nėra nei kredito sutarčių, užtikrinamų hipoteka arba kita panašia garantija, nei kredito sutarčių, kurių tikslas – įgyti arba išlaikyti nuosavybės teises į žemę arba į esamą ar planuojamą statyti pastatą.

12 Minėto įstatymo 11 straipsnyje „Informavimas apie palūkanų normą“ nustatyta:

„(1) Jeigu sutartyje numatyta, kad bus taikoma kintamoji palūkanų norma, kreditorius pateikia vartotojui spausdintą arba kita patvaria laikmena informaciją apie kiekvieną tokios normos pasikeitimą likus ne mažiau kaip 15 dienų iki tokio pasikeitimo įsigaliojimo. Jis taip pat nurodo periodinių mokėjimų, kurie bus atliekami įsigaliojus naujai palūkanų normai, sumą ir, jeigu pasikeičia mokėjimų skaičius ir periodiškumas, detaliai išdėsto šio pasikeitimo sąlygas.

(2) Kredito sutartyje šalys gali susitarti, kad 1 dalyje nurodyta informacija vartotojui pateikiama periodiškai, jei kredito palūkanų norma keičiasi dėl orientacinės normos pakeitimo, su sąlyga, kad visuomenė gali sužinoti naują orientacinę normą, be kita ko, kreditoriaus komercinėse patalpose.“

13 Vartojimo kredito įstatymas nuo 2014 m. sausio 1 d. buvo iš dalies pakeistas *Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju* (Vartojimo kredito įstatymą iš dalies keičiantis ir papildantis įstatymas, *Narodne novine*, Nr. 143/13).

14 Įstatymo 3 straipsniu atlikus pakeitimą Vartojimo kredito įstatymas buvo papildytas 11a straipsniu „Kintamoji palūkanų norma“, kuriame numatyta:

„(1) Jeigu sutartyje numatyta taikyti kintamąją palūkanų normą, kreditorius turi:

a) nustatyti aiškų ir vartotojams žinomą parametrą, kuriuo remiantis būtų priimami sprendimai dėl tokių normų pakeitimo;

b) nustatyti kiekybinio ir kokybinio pobūdžio priežastinį ryšį tarp a punkte minimo parametro svyravimų ir jų poveikio kintamosioms palūkanų normoms ir

c) nustatyti, su kokiais laikotarpiais susijęs sprendimo dėl kintamųjų palūkanų normų pakeitimo priėmimas (kokie yra pagrindinis ir referencinis laikotarpiai).

(2) Šio straipsnio 1 dalyje minimas parametras yra vienas iš šių kintamųjų: EURIBOR, LIBOR, ONPN (orientacinė nacionalinė palūkanų norma), iždo vekselių grąžos norma ar už privačių asmenų indėlius konkrečia valiuta mokama vidutinė palūkanų norma. Kintamoji norma nustatoma prie sutarto parametro pridedant fiksuotą maržą, kurios bankai negali viršyti per kredito grąžinimo laikotarpį ir dėl kurios turi būti susitarta, kai tariamasi dėl parametro.

(3) Palūkanų normų svyravimai per referencinį laikotarpį negali viršyti 1 dalyje nurodyto parametro svyravimo, išreikšto procentais, arba kritimo atveju negali būti mažesni už šį svyravimą.

(4) Jeigu kreditorius nurodo, kad bus taikomos kintamosios palūkanų normos, jis privalo prieš sudarydamas kredito sutartį perduoti vartotojui aiškią ir neklaidinančią 1 dalyje minimą informaciją; be to, jis privalo įspėti vartotoją apie bet kokią su pakitimais susijusią riziką ir sutartyje aiškiai ir neklaidinant nurodyti kintamas sudėtines dalis, kuriomis remiantis apskaičiuojama kintamoji palūkanų norma.

(5) Visų galiojančių kredito sutarčių, kurios prieš įsigaliojant šiam įstatymui sudarytos nenustačius parametro ar priežastinio ryšio, atveju kreditorius, laikydamasis šio straipsnio nuostatų, privalo nustatyti parametrą pritaikęs vieną iš šių kintamų sudėtinių dalių:

— orientacinę palūkanų normą (EURIBOR, LIBOR) arba

— ONPN,

— Finansų ministerijos iždo vekselių grąžos normą arba

— už privačių asmenų indėlius konkrečia valiuta mokamą vidutinę palūkanų normą;

jis privalo nurodyti ir fiksuotą palūkanų normos dalį bei palūkanų normos keitimo intervalus. <...>

<...>“

15 Iš dalies pakeistame Vartojimo kredito įstatymo 26 straipsnio 1 dalies 28 punkte numatytas baudos skyrimas kreditoriui arba kredito tarpininkui, kuris nevykdo pareigų pagal šio įstatymo 11a straipsnio 5 dalį.

16 Įstatymo, kuriuo iš dalies keičiamas ir papildomas Vartojimo kredito įstatymas, 13 straipsnyje numatyta:

„(1) Kiek šio įstatymo 3 straipsnis susijęs su Vartojimo kredito įstatymo <...> 11a straipsnio 5 dalimi, jis taikomas visoms vartojimo kredito sutartims nepaisant jų sudarymo datos.

(2) Galiojančių kredito sutarčių, kurios sudarytos iki šio įstatymo įsigaliojimo datos ir kuriose nenustatyti parametrai ir priežastinis ryšys, atveju kreditoriai ne vėliau kaip iki 2014 m. sausio 1 d. su skolininku turi nustatyti palūkanų normą pagal parametrus ir fiksuotas maržas, taip pat kintamųjų palūkanų normų taikymo laikotarpį.“

Pagrindinės bylos ir prejudiciniai klausimai

17 R. Horžić ir S. Pušić atitinkamai 2005 m. spalio 12 d. ir 2006 m. rugsėjo 21 d. sudarė su kaltinamaisiais nekilnojamojo turto kredito sutartis; šiose sutartyse buvo numatyta atitinkamai 4,03 ir 4,25 % kintamoji palūkanų norma. Vėliau ši palūkanų norma per kelis kartus buvo padidinta iki atitinkamai 5,95 ir 6,00 %.

18 Kai minėta norma buvo didinama paskutinį kartą, ieškovai pagrindinėse bylose gavo iš *Privredna banka Zagreb* pranešimą, kuriame buvo nurodyta, jog šis didinimas paaiškinamas pokyčiais banko siūlomų produktų grupėse ir įmonės stabilumu. Tačiau šiame pranešime nebuvo nurodyta, kokie parametrai buvo taikomi apskaičiuojant šį padidinimą.

19 Tada minėti ieškovai pateikė *Prekršajni sud u Bjelovaru* (Bjelovaro baudžiamųjų bylų teismas, Kroatija) skundą dėl kaltinamųjų, motyvuodami tuo, kad jie pažeidė iš dalies pakeistą Vartojimo kredito įstatymą dėl to, kad 2014 m. sausio 1 d. nebuvo parengę jų kredito sutarčių priedo, kuriame būtų apibrėžti parametrai, fiksuota palūkanų normos dalis ir jų taikymo laikotarpis, kaip numatyta šio įstatymo 11a straipsnio 5 dalyje.

20 Kaltinamieji teigė, kad minėtas įstatymas neatitinka Direktyvos 208/48, konkrečiai jos 30 straipsnio 1 dalies, nes pagal ją kreditoriui numatytos pareigos nustatant kintamąją palūkanų normą, kiek tai susiję su kredito sutartimis, galiojusiomis to įstatymo įsigaliojimo dieną, t. y. 2014 m. sausio 1 d., todėl jis pažeidžiant šią nuostatą taikomas atgaline data, nors pagal minėtą direktyvą buvo atliktas visiškas suderinimas.

21 Tokiomis aplinkybėmis *Prekršajni sud u Bjelovaru* (Bjelovaro baudžiamųjų bylų teismas, Kroatija) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar [iš dalies pakeisto Vartojimo kredito] įstatymo taikymas atgaline data gali būti aiškinamas ir vertinamas laikantis tik šio įstatymo nuostatų, t. y. ar toks [minėto] įstatymo taikymas nepažeidžia Sąjungos teisės, ypač <...> Direktyvos 2008/48 <...> 30 straipsnio, kurio 1 dalyje aiškiai numatyta, kad ši direktyva netaikoma kredito sutartims, sudarytoms iki nacionalinės teisės aktų, kuriais [minėta] direktyva perkeliama į nacionalinę teisę, įsigaliojimo dienos?

2. Ar nurodytomis aplinkybėmis [iš dalies pakeisto] Vartojimo kredito įstatymo 26 straipsnio 1 dalies 28 punktas, kuris yra baudžiamosios teisės norma, atsižvelgiant į [Direktyvos 2008/48] 23 straipsnį ir į jos 30 straipsnyje numatytas pereinamojo laikotarpio nuostatas, gali būti aiškinamas taip, kad už nacionalinės teisės nuostatos, priimtos remiantis minėta direktyva, pažeidimą numatytos sankcijos negali būti taikomos už galimus pažeidimus, susijusius su kredito sutartimis, kurios galiojo nacionalinių įgyvendinimo priemonių įsigaliojimo dieną?“

22 2015 m. spalio 28 d. Teisingumo Teismo pirmininko sprendimu bylos C-511/15 ir C-512/15 buvo sujungtos, kad būtų bendrai vykdoma rašytinė ir žodinė proceso dalys ir priimta ši nutartis.

Dėl prejudicinių klausimų

23 Pateikdamas savo klausimus, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės nori sužinoti, ar Direktyvos 2008/48 23 straipsnis ir 30 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinami taip, kad jiems prieštarauja tokios nacionalinės teisės nuostatos, kokios nagrinėjamos pagrindinėse bylose, pagal kurias kreditorius įpareigojamas laikytis įsipareigojimų dėl kintamosios palūkanų normos, kiek tai susiję su kredito sutartimis, kurios galiojo šių nuostatų įsigaliojimo dieną, priešingu atveju numatant taikyti baudžiamąsias sankcijas.

24 Remiantis Teisingumo Teismo procedūros reglamento 99 straipsniu, jeigu atsakymą į pateiktą prejudicinį klausimą galima aiškiai nustatyti iš teismo praktikos, Teisingumo Teismas, vadovaudamasis teisėjo pranešėjo siūlymu ir išklausęs generalinį advokatą, bet kada gali nuspręsti priimti sprendimą motyvuota nutartimi.

25 Šiose bylose reikia taikyti šią nuostatą. Iš tiesų, kaip iš esmės nurodo Kroatijos ir Čekijos vyriausybės ir Europos Komisija, atsakymą į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateiktus klausimus galima aiškiai nustatyti iš Teisingumo Teismo praktikos, konkrečiai kalbant, iš 2012 m. liepos 22 d. Sprendimo *SC Volksbank România* (C-602/10, EU:C:2012:443) ir 2014 m. liepos 3 d. Nutarties *Tudoran* (C-92/14, EU:C:2014:2051).

26 Šiuo klausimu primintina, kad, kaip teigė kaltinamieji, iš Direktyvos 2008/48 22 straipsnio 1 dalies, aiškinamos atsižvelgiant į jos 9 ir 10 konstatuojamąsias dalis, iš tikrųjų matyti, kad, kiek tai susiję su kredito sutartimis, patenkančiomis į šios direktyvos taikymo sritį, joje numatytas visiškas teisės nuostatų suderinimas, o iš minėto 22 straipsnio pavadinimo aišku, kad ši direktyva yra privaloma, – vadinasi, šia direktyva konkrečiai suderintose srityse valstybės narės negali toliau taikyti arba priimti savo nacionalinės teisės aktų nuostatų, kurios skiriasi nuo nustatytų šioje direktyvoje (2012 m. liepos 12 d. Sprendimo *SC Volksbank România*, C-602/10, EU:C:2012:443, 38 punktas).

27 Vis dėlto remiantis aiškia Direktyvos 2008/48 2 straipsnio 2 dalies b punkto formuluote ir atsižvelgiant į jos 14 konstatuojamąją dalį reikia pažymėti, kad į šios direktyvos materialiąją taikymo sritį nepatenka kredito sutartys, kurių tikslas – įgyti arba išlaikyti nuosavybės teises į žemę arba į esamą ar planuojamą statyti pastatą (šiuo klausimu žr. 2012 m. liepos 12 d. Sprendimo *SC Volksbank România*, C-602/10, EU:C:2012:443, 42 punktą ir 2014 m. liepos 3 d. Nutarties *Tudoran*, C-92/14, EU:C:2014:2051, 30 punktą).

28 Kadangi iš sprendimų pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pagrindinėse byloje nagrinėjamos sutartys yra „nekilnojamojo turto“ kredito sutartys, Direktyva 2008/48 netaikoma pagrindinių bylų faktinėms aplinkybėms (šiuo klausimu žr. 2012 m. liepos 12 d. Sprendimo *SC Volksbank România*, C-602/10, EU:C:2012:443, 41 ir 42 punktus ir 2014 m. liepos 3 d. Nutarties *Tudoran*, C-92/14, EU:C:2014:2051, 31 punktą).

29 Taigi, kaip matyti iš šios direktyvos 10 konstatuojamosios dalies, valstybės narės, laikydamosi Sąjungos teisės, gali taikyti minėtos direktyvos nuostatas į jos taikymo sritį neįtrauktoms sritims. Be to, Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad valstybės narės gali palikti galioti ar priimti visas ar kai kurias šios direktyvos nuostatas atitinkančias nacionalines priemones kredito sutarčių, kurios nepatenka į minėtos direktyvos taikymo sritį, atžvilgiu (2012 m. liepos 12 d. Sprendimo *SC Volksbank România*, C-602/10, EU:C:2012:443, 40 punktas).

30 Todėl, kiek tai susiję su kredito sutartimis, kaip antai nagrinėjamomis pagrindinėse bylose, Direktyvoje 2008/48 numatytam teisės nuostatų suderinimui neprieštarauja tai, kad valstybė narė įtraukia tokias sutartis į nacionalinės priemonės, kuria perkeliama ši direktyva, taikymo sritį, kad galėtų šioms sutartims taikyti visas arba kai kurias šios direktyvos nuostatas (2012 m. liepos 12 d. Sprendimo *SC Volksbank România*, C-602/10, EU:C:2012:443, 40 ir 43 punktai).

31 Kaip matyti iš Direktyvos 2008/48 9 ir 10 konstatuojamųjų dalių, iš esmės valstybės narės turi apibrėžti sąlygas, kuriomis jos nori taikyti šią direktyvą perkeliančias teisės nuostatas ir kredito sutartims, kaip antai nagrinėjamoms pagrindinėse bylose, nepatenkančioms į tas sritis, kurių atžvilgiu Sąjungos teisės aktų leidėjas siekė įtvirtinti suderintas nuostatas (2012 m. liepos 12 d. Sprendimo *SC Volksbank România*, C-602/10, EU:C:2012:443, 52 punktas).

32 Darytina išvada, kad jei dėl šių sutarčių valstybės narės gali į nacionalinės teisės aktus, kuriais perkeliama Direktyva 2008/48, įtraukti būtent minėtos direktyvos 30 straipsnio 1 dalyje numatytą pereinamojo laikotarpio priemonę atitinkančią taisyklę, iš principo jos taip pat gali, laikydamosi ESV sutarties taisyklių ir nepažeisdamos kitų galbūt reikšmingų antrinės teisės aktų, nustatyti ir kitokią pereinamojo laikotarpio priemonę, pagal kurią minėtos teisės nuostatos taikomos taip pat jų įsigaliojimo momentu galiojusioms sutartims (2012 m. liepos 12 d. Sprendimo *SC Volksbank România*, C-602/10, EU:C:2012:443, 53 punktas).

33 Tas pats taikytina ir Direktyvos 2008/48 23 straipsnyje numatytai sankcijų taikymo tvarkai. Taigi pagal šį straipsnį nedraudžiama, kad savo nacionalinės teisės aktuose valstybė narė taikytų į Direktyvos 2008/48 materialiąją taikymo sritį nepatenkančioms galiojančioms kredito sutartims nuostatas dėl sankcijų, taikomų šių teisės aktų nuostatų pažeidimo atveju.

34 Nagrinėjamu atveju tokį aiškinimą patvirtina dar ir tai, kad, kitaip nei Vartojimo kredito įstatymo 11 straipsnis, kuris yra Direktyvos 2008/48 11 straipsnio dėl informavimo apie kredito palūkanų normą įgyvendinimo priemonė, pagrindinėse bylose ginčijamos nacionalinės teisės nuostatos dėl kintamųjų palūkanų normų nustatymo, numatytos konkrečiai iš dalies pakeisto Vartojimo kredito įstatymo 11a straipsnyje, neatitinka jokios Direktyvos 2008/48 nuostatos, todėl negali būti laikomos ją įgyvendinančiomis nuostatomis.

35 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pateiktus klausimus reikia atsakyti taip: Direktyvos 2008/48 23 straipsnis ir 30 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinami taip, kad jiems neprieštarauja tokios nacionalinės teisės nuostatos, kokios nagrinėjamos pagrindinėse bylose, pagal kurias kreditorius įpareigojamas vykdyti pareigas dėl kintamosios palūkanų normos, kiek tai susiję su kredito sutartimis, kurios galiojo šių nuostatų įsigaliojimo dieną, priešingu atveju numatant taikyti baudžiamąsias sankcijas, nes tokios kredito sutartys nepatenka į šios direktyvos materialiąją taikymo sritį ir, be to, nustačius šias pareigas nėra įgyvendinama direktyva.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

36 Kadangi šis procesas pagrindinių bylų šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (šeštoji kolegija) nutaria:

2008 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2008/48/EB dėl vartojimo kredito sutarčių ir panaikinančios Tarybos direktyvą 87/102/EEB 23 straipsnis ir 30 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinami taip, kad jiems neprieštarauja tokios nacionalinės teisės nuostatos, kokios nagrinėjamos pagrindinėse bylose, pagal kurias kreditorius įpareigojamas vykdyti pareigas dėl kintamosios palūkanų normos, kiek tai susiję su kredito sutartimis, kurios galiojo šių nuostatų įsigaliojimo dieną, priešingu atveju numatant taikyti baudžiamąsias sankcijas, nes tokios kredito sutartys nepatenka į šios direktyvos materialiąją taikymo sritį ir, be to, nustačius šias pareigas nėra įgyvendinama direktyva.

Parašai.